

Natasza
Tardio

MEE DOGEN
LOOS

KLITMAN

*Opgedragen aan alle jongeren die zelf nadenken
en die zich bij het kiezen van hun leesmateriaal niet laten weerhouden
door volwassenen die het toch altijd beter weten.*

~ Natasza

Alle personages en gebeurtenissen in dit verhaal zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot de werkelijkheid.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen, groeperingen of entiteiten berust op louter toeval.

Nur 284/W031501

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXV Tekst: Natasza Tardio

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
jeugdthrillers.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

*‘Religie wordt door het gewone volk
beschouwd als waar,
door de wijzen als vals, en door de
heersers als nuttig.’*

*~ Lucius Annaeus Seneca (Romeins schrijver en filosoof,
ca. 4 v.Chr. - 65 n.Chr.)*

PROLOOG

Mo! Mooooo!’ Telkens voel ik hoe mensen tegen me aan botsen. Een elleboog verdwijnt diep in mijn ribben en met moeite blijf ik overeind. Ik moet doorgaan, kan nu niet stoppen, en ik duw mensen die in de weg staan opzij. Ik negeer de boze en verbaasde blikken en met mijn hand in mijn zij ren ik verder. Waar gaat hij heen? Dit is niet wat we hadden afgesproken. Waarom doet hij dit?

Dan zie ik hem eindelijk in de verte stilstaan en opgelucht haal ik adem. Het is nog niet te laat. Ik kan hem nog ompraten, zorgen dat hij zich aan de afspraken houdt. Want daar gaat het om. Je houden aan je afspraken en nakomen wat je hebt beloofd. Iets anders is er niet. Ik heb hem dat nu al duizend keer gezegd, maar sinds ons vertrek uit Nederland lijkt het wel of hij is veranderd. Elke dag een beetje meer. Van de sterke, betrouwbare jongen die ik leerde kennen in iemand die ik niet meer ken. Iemand die ik ook niet wil kennen. Een onbetrouwbare loser.

Wanneer ik dichterbij kom ziet Mo me staan. Een wijde jas om zijn magere lichaam. Handen in zijn zakken. Het gevaar verhullend. Ik weet wat hij verbergt, en het jaagt me angst aan. Dit is nooit de bedoeling geweest. We hadden zulke mooie toekomstplannen.

Op zo'n tien meter afstand blijf ik staan. Onze ogen ontmoeten elkaar. Zijn bijzondere, verschillend gekleurde ogen schitteren. De ogen waar ik ooit verliefd op werd. Maar liefde bestaat niet. Niet hier in elk geval.

Zonder iets te zeggen blijf ik hem aanstaren, alsof mijn blik kan hypnotiseren, en een fractie van een seconde zie ik de oude Mo terug. De jongen die ooit een goed mens was, iemand die mee wilde helpen om dingen te veranderen, zodat alles beter werd.

Terwijl allerlei gedachten door mijn hoofd flitsen, zie ik hoe zijn blik verandert. De hardheid keert weer terug en het moment is voorbij. Zwijgend en vastberaden schudt hij zijn hoofd. Hij wil niet luisteren; hij blijft bij zijn besluit. Het is duidelijk. Ik heb geen keuze. Maar hoezeer ik hier ook tegen opzie, ik moet nu doorzetten. Het is een risico dat ik moet nemen. Een daad van liefde. Voor het te laat is. Voor alles verloren is.

Strak blijf ik hem aankijken, in de hoop dat het hem vertraagt. Voorzichtig steek ik mijn hand in mijn zak en voel het metaal van het pistool tussen mijn vingers. Nu komt het erop aan. Ik kan me niet langer verschuilen, ik moet handelen. De schietlessen die iedereen van Mahmoud moet volgen komen nu van pas. Alles in me schreeuwt: 'Ik wil dit niet!', maar ik probeer niet te luisteren. Ik moet doorzetten. Flink zijn.

Als ik het wapen goed in mijn hand heb, haal ik het langzaam uit mijn zak. Alles vertraagt, het lijkt of de wereld tot stilstand komt. Alleen Mo en ik. Het drukke plein vergeten.

Onze ogen ontmoeten elkaar nog een laatste keer. Houden elkaar vast tot het laatste moment. Dan zie ik Mo's blik naar beneden glijden, richting mijn hand met het pistool. Zijn vastberadenheid verandert in verbijstering en ongeloof.

In een laatste poging zijn doel te bereiken wil Mo zich omdraaien, maar het is te laat. Voor hem, en waarschijnlijk ook voor mij. Ik doe een schietgebedje. Dan haal ik de trekker over.

LIEKE

maandag 8 september

Heb je het al gehoord?' Inge kijkt me met grote ogen aan. Rustig draai ik me om en pak mijn boeken uit mijn kluisje. Eigenlijk heb ik helemaal geen zin om met haar te praten. Inge is iemand die ik liever vermijd. Sinds dit jaar zit ze bij ons op school en ze valt meerdere leerlingen lastig. Eerst doet ze net of ze je vriendin is, maar als je iets niet leuk vindt of liever wat afstand neemt, brengt ze de ene na de andere leugen de wereld in. Ik ken haar geintjes en weet precies wat ze wil. Informatie, die ze vervolgens weer tegen je kan gebruiken. Halve waarheden, vermengd met keiharde leugens.

'Ik heb geen tijd, Inge. De les begint over een paar minuten en ik wil niet te laat komen.' Terwijl ik mijn boeken voor Nederlands onder mijn arm hou, gooi ik mijn kluisje dicht.

'Wacht nou even. Is het waar dat Isra vermist is en dat de politie bij je thuis is geweest?' Inge pakt mijn arm vast, die ik meteen weer lostrek. Wat een nieuwsgierige trut is het toch. Denkt ze nou serieus dat ik haar antwoord ga geven? Net op het moment dat ik haar de waarheid wil zeggen, word ik op mijn rug getikt.

'Hé, Lieke, loop je mee, anders komen we te laat.' Het is Lukas, precies

op het juiste moment. Met zijn rode haar dat in pieken omhoogstaat ziet hij eruit alsof hij door een orkaan is gefietst. Het is duidelijk dat Inge nog iets wil zeggen, maar zonder haar nog aan te kijken draai ik me om en loop samen met Lukas richting het lokaal voor Nederlands.

‘Ik dacht: laat ik je maar even redden.’ Lukas kijkt me met een bezorgde blik aan. ‘Hoe gaat het met je?’

Zwijgend haal ik mijn schouders op. Wat valt er te zeggen? Isra is zonder enig bericht verdwenen, en als haar beste vriendin kijkt iedereen naar mij voor antwoorden.

‘Het gaat. Hoe gaat het met jou?’ Nu pas kijk ik Lukas echt aan. Met zijn rode haar en sproeten heeft hij van nature al een lichte huid, maar nu ziet zijn gezicht wel heel erg bleek. Isra is ook een vriendin van hem, en hoewel Isra er heel anders over dacht, had Lukas daar graag meer van gemaakt. Maar hij was een schijterd. Jammer genoeg. Misschien was dit alles dan niet gebeurd.

‘Slecht geslapen. Gisteravond kwam de politie langs. Ze hadden allerlei vragen.’ Lukas’ stem klinkt vermoeid en langzaam lopen we door.

‘De politie is ook bij ons langs geweest. Isra’s moeder belde op zondagochtend. Of ze haar even kon spreken. Isra had blijkbaar gezegd dat ze van vrijdag tot maandag bij mij zou logeren. Toen haar moeder belde bleek dus dat ze had gelogen. Hoewel haar moeder dat niet meteen tegen mij zei. Ze heeft me bedankt en opgehangen en meteen de politie gebeld. Een paar uur later stonden ze bij ons op de stoep. Of ik wist waar Isra was. En of Isra iets tegen mij had gezegd. Blijkbaar heeft haar moeder jouw en mijn naam doorgegeven. Tenslotte trekken wij het meest met Isra op. Ik heb je nog geprobeerd te bellen toen de politie weer was vertrokken, maar je mobiel stond uit, en toen ik naar je huis belde zei je moeder dat je er niet was.’ Hoewel de les al is begonnen blijven Lukas en ik in de gang staan.

‘Ja, sorry daarvoor. Ik had weer eens ruzie met mijn moeder. Je kent het wel. Dat mens heeft altijd wel iets te zeuren.’ Lukas kijkt er een beetje ongelukkig bij en omdat ik ook weleens ruzie met mijn ouders heb, knik ik instemmend.

‘Ze stelden allemaal zulke rare vragen. Ze begonnen ook over Mo. Wanneer en waar ze hem heeft leren kennen. Hoe Isra over de islam denkt en of ze het weleens heeft gehad over Syrië en de oorlog daar. Volgens mij denkt de politie dat ze met Mo naar Syrië is vertrokken. Denk je ook niet? Dat moet haast wel, want waarom gaan ze de zaak anders meteen onderzoeken? Toen mijn nichtje Puck vorig jaar was weggelopen, kreeg mijn tante van de politie te horen dat ze rustig moest afwachten. Als ze de volgende dag nog niet thuis was, moesten ze maar terugkomen. En bij Isra staan ze meteen voor de deur, want stel dat ze naar Syrië is vertrokken. Waarom zou ze zoiets doen? Isra heeft daar nooit iets over gezegd.’ Lichtelijk buiten adem van het snelle praten kijk ik Lukas aan. Hij moet het toch met me eens zijn? Maar omdat hij niet reageert ga ik verder.

‘Al dat gedoe over Syrië... Niet elke verdwenen moslim is meteen onderweg naar Syrië, en zeker Isra niet. Als er iemand tegen oorlog en geweld is, dan is zij het wel. Haar ouders zijn jaren geleden gevlucht uit dat achterlijke land; ze zou daar nooit naartoe gaan. Niet na alles wat haar ouders er hebben meegemaakt. Dat heb ik de politie ook verteld.’

Lukas staart naar zijn schoenen. In plaats van te bevestigen dat hij er net zo over denkt, houdt hij zijn mond. Bleek en onrustig schuifelt hij wat heen en weer.

‘Lukas, je denkt toch niet dat ze echt naar Syrië is vertrokken?!’

Hij blijft zwijgen en haalt alleen zijn schouders op.

‘Lukas?’ Mijn stem klinkt vreemd. Nerveus en hoger dan normaal.

Waarom geeft hij nou geen antwoord? Hij kan toch niet serieus denken dat Isra zoiets doet? Maar zijn stilzwijgen maakt me toch aan het twijfelen. Wat als ze wél besloten heeft om naar een oorlogsgebied te vertrekken, zonder iets te zeggen? Ik kan me er niets bij voorstellen en geef Lukas een zachte duw tegen zijn schouder. Ik heb liever dat hij zegt dat hij het niet met me eens is dan deze onzekerheid.

‘Ik weet het niet, Lieke. De laatste paar weken deed ze behoorlijk raar. Opeens ging ze een hoofddoek dragen, en dan die Mo... Zelfs haar ouders waren ertegen. Weet je nog hoe boos ze was toen haar vader haar verbood om nog langer met hem om te gaan? Moslim of niet, hij vond hem te oud voor Isra.’

De woorden blijven even tussen ons in hangen. Ergens weet ik dat Lukas gelijk heeft. Isra gedroeg zich de laatste tijd inderdaad anders dan anders, maar dat verklaart niet waarom ze opeens naar Syrië zou gaan. Misschien is ze weggelopen omdat ze de bemoeienis van haar ouders zat was, maar zelfs dat geloof ik niet. Isra voelt zich altijd heel verantwoordelijk voor haar broertje en zusje, en ze is gek op haar ouders. Ondanks hun overbezorgdheid. Trouwens, mijn ouders zouden precies hetzelfde gereageerd hebben als ik met een jongen van eenentwintig om zou gaan. Ik ben vaak bij Isra thuis geweest en haar ouders zijn echt heel lief. Natuurlijk, ze zijn streng, maar nog nooit heeft Isra laten merken dat ze thuis niet gelukkig is. Als iemand dat zou moeten weten, dan ben ik het wel. Isra is mijn beste vriendin. We vertellen elkaar alles. Tenminste, voor zover ik weet.

‘Hebben jullie geen les? Rondhangen in de gang is niet toegestaan. Dat weten jullie best.’ Voor ons staat de conciërge. Hij kijkt niet onvriendelijk, maar desondanks voel ik me betrappt. Snel verontschuldigen we ons en lopen richting het lokaal. Te laat in de les. Hopelijk wordt dat geen

nablijven, al interesseert dat me eigenlijk niet zo. Er zijn belangrijker dingen. Zoals de verdwijning van Isra.

In de pauze probeer ik me zo onzichtbaar mogelijk te maken. Voor zover dat lukt in een school met honderden leerlingen. Lukas moest naar de tandarts en is net vertrokken, en veel zin om bij andere klasgenoten te gaan zitten heb ik niet. Iedereen weet inmiddels dat Isra is verdwenen, zeker sinds de politie op school is langsgesproken. Waarschijnlijk om Isra's leraren te spreken.

In de kantine koop ik snel een cola en loop dan naar buiten, voor iemand me kan aanspreken. En voor ik gek word van al die priemende ogen; ik voel ze bijna in mijn rug branden. Vooral die van Inge, die me sinds vanmorgen als een havik in de gaten houdt. Tussen de lessen door probeerde ze me nog een paar keer uit te horen, maar gelukkig hielp Lukas me door meteen iets anders te vragen, waardoor ze geen kans kreeg. Ik wil geen ruzie, maar Inge van informatie voorzien wil ik al helemaal niet. Sensatiebeluste trut.

Als de eerste bel voor de volgende les eindelijk gaat, haal ik opgelucht adem. Onderduikmissie geslaagd. Nog drie uur en dan is de schooldag weer voorbij. En daarna genoeg tijd om op mijn kamer te piekeren over Isra. Het is wel jammer dat ik niet met Lukas verder heb kunnen praten. Het zit me dwars dat hij aan haar twijfelt. En de vragen van de politie zitten me nog het meest dwars. Waarschijnlijker is dat ze in een opwelling een weekendje met Mo is weggegaan. Ik baal er wel van dat ze tegen me heeft gelogen door net te doen alsof zij en Mo alleen vrienden zijn. En ze heeft mij als alibi gebruikt tegenover haar moeder. Dat ze erachter kwam had Isra waarschijnlijk niet verwacht. Waarom had die sufkop dan ook haar mobiel uitgezet? En belangrijker: waar is ze nu? Als ze echt een weekend met Mo heeft doorgebracht, had ze vanmorgen weer op school moeten zijn.